

11. 2020

PANDEMIE UČÍ,
ŽE UŽ NESMÍME
ZNEUŽÍVAT ZEMI

STEZKY V USA:
TAM, KDE PŘEŽÍVÁ
PRAVÁ DIVOČINA

NATIONAL GEOGRAPHIC

ČESKO

CESTA DO NITRA V ZEMĚ

SLOVINSKÉ JESKYŇĚ
ZÁŘÍ NA JEDINEČNÝCH
FOTOGRAFIÍCH

99 Kč/4,95 € (SK)

Krásu secesní budovy je dodnes patrná i pod nasprejovanými nápisy. Tento pohled se každý den nabízí každému, kdo kolem projíždí po frekventované železniční trati pod Vyšehradem.

DŮKAZ

NATIONAL GEOGRAPHIC

LISTOPAD 2020

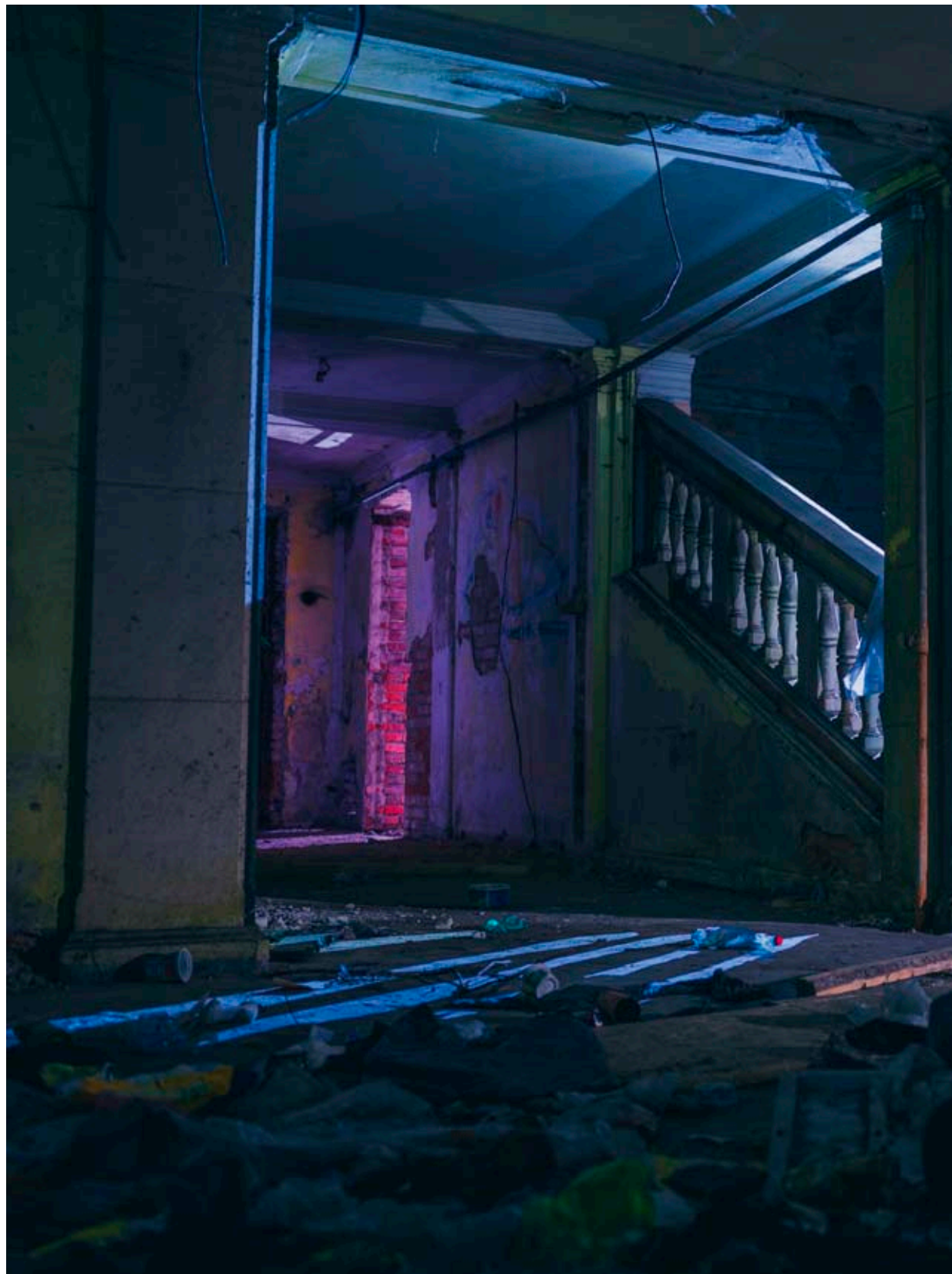

MRTVÉ NÁDRAŽÍ

**POHLED
NA ZEMI
ZE VŠECH
MOŽNÝCH
ÚHLŮ**

**FOTOGRAFIE
PETR JAN JURAČKA**

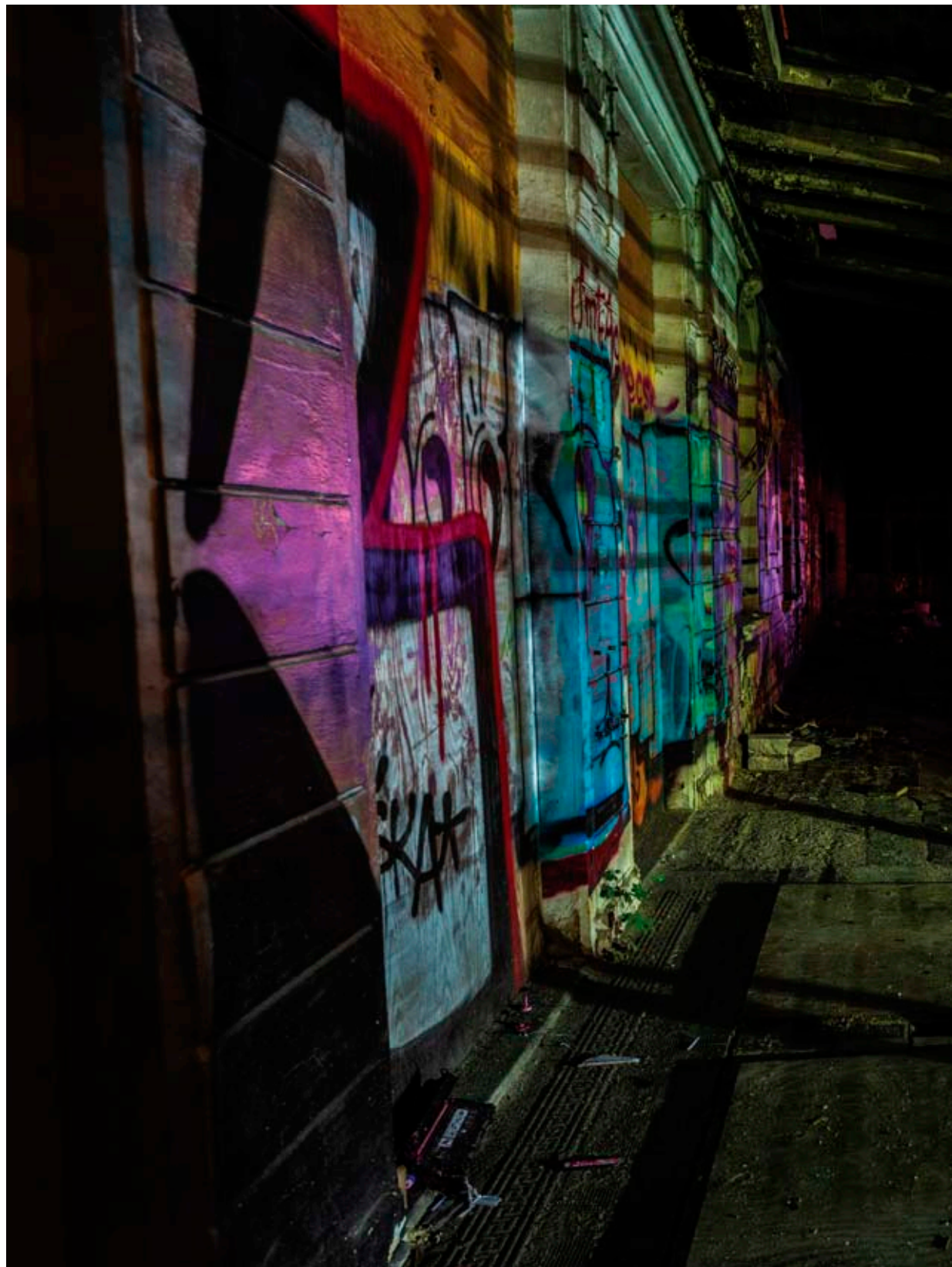
Pohled fotografa do nitra historické budovy v centru Prahy, vyšehradského nádraží, ukazuje, jak se chováme k dědictví našich předků.

V neutěšených vnitřních prostorech nádraží lze kromě „méně přátelských obyvatel“, jak popisuje

fotograf, potkat také potkany či divoké psy. Z různých koutů místností se dnes line zápach odpadků.

Prázdné nástupiště, kde kdysi postávali pasažéři, působí mimořádně skličujícím dojmem. Přitom ho neustále

míjí jedoucí vlakové soupravy, které přejíždějí nedaleký železniční most spojující oba břehy Vltavy.

ZÁKULISÍ

OD DOKUMENTOVÁNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY
AŽ KE SMUTNÉMU OBRAZU SOUČASNOSTI

KAŽDÝ, KDO SE NĚKDY PROCHÁZEL či projížděl pražskými ulicemi pod Vyšehradem, nemohl přehlédnout do očí bijící podivnost – zchátralou budovu zdejšího železničního nádraží, která „vyniká“ mezi opravenými domy v okolí. Tento stav přitom trvá už tak dlouho, že to jen málokomu připadá nenormální. Přitom od počátku 20. století šlo o architektonický skvost, dvoupodlažní stavbu s nádherným secesním kabátem. Samo nádraží Vyšehrad vzniklo mnohem dříve, když se v 1871–1872 budoval železniční most přes Vltavu. Dobré a slavné časy ale pro nádraží skončily v roce 1960, kdy bylo zrušeno, a od té doby krásná památka, v níž bývala nejen kancelář, ale i byty, chátrá.

Když se fotograf Petr Jan Juračka ujal úkolu zdokumentovat oblast celého Vyšehradu, nádraží nemohlo zůstat stranou jeho pozornosti. Pocity a zážitky měl přitom rozporuplné. „Na takřka všech lokacích, kde jsem

prozatím měl tu čest fotografovat, jsem si obvykle plnými doušky užíval samoty, ticha probouzející se přírody či hluboké tmy ve skalách. Opuštěné a značně chátrající nádraží pražského Vyšehradu však takový klid nenabízí a rozhodně se neřadí mezi místa, kam bych někdy plánoval vyrazit sám, bez podpory přátel a kolegů – fotografů,“ vypráví Petr Jan Juračka. „Kromě, řekněme, méně přátelských obyvatel této kdysi nebývale krásné secesní budovy je možné potkat v neutěšených prostorách také potkany či divoké psy. Z různých koutů místností, kde kdysi proudily davy cestujících, se dnes line silný zápach odpadků, lidských i zvířecích výkalů. I přes tento hanebný stav, v jakém se budova nachází, však stále působí monumentálně – a kdo ví, třeba ji jednou někdo dokáže zachránit před zbořením a výstavbou nového nákupního centra,“ uzavírá svoje zážitky z fotografování Petr Jan Juračka. –TOMÁŠ TUREČEK

Z budovy nádraží je přímo vidět na národní kulturní památku, která mu dala jméno – Vyšehrad.